

Sandefjord, 3. juli 2015: Vedtak i sak 42-2015.

Klager: NN

Innklaget: Alektum Inkasso AS, boks 2370, 3103 Tønsberg.

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet. Om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Saken gjelder opprinnelig to misligholdte abonnement fra XX AS, «tidsskrift 1» og «tidsskrift 2». Samlet krav var opprinnelig henholdsvis kr 419,70 og kr 419,40.

2. Saksforholdet.

Da de tilsendte bladene ikke ble betalt til forfall, sendte fordringshaver 21.08.14 girobrevet ”Har det skjedd en misforståelse?” Det fremgikk her at klager via e-post hadde takket ja til abonnement på «tidsskrift 1», men at flere av de tilsendte bladene ikke var betalt. I varselet het det blant annet at ”Vi har avventet din innbetaling, og derfor ventet med å påminne deg om betalingen før nå for å spare deg for purregebyret. Vi forventer å motta din betaling på kr 482,70 kr senest den 5/9/14.” På baksiden av brevet var det oppført spesifikasjon av kravet, herunder purregebyr med kr 63.

Klager ble 23.08.14 kontaktet av fordringshaver via e-post, med samme tekst som i girobrevet datert 21.08.14. Klager besvarte henvendelsen 03.09.14 og skrev ”Det er meget tydelig at dere har misforstått, ja. Jeg bestilte disse etter velkomstpakettilbudet, og sa umiddelbart opp deres abb. Bladene kan avhentes hos meg etter avtale, eventuelt returneres mot at dere sender meg en ferdig frankert returkonvolutt.” Innklagede besvarte med ”Det finnes ikke en oppsigelse registrert på det abonnementsnummer som er angitt. Vennligst send underlag for din oppsigelse i form av telefonspesifikasjon eller e-post. Vi vil da hjelpe deg videre i saken.”

Tilsvarende brev som nevnt ovenfor, ble sendt klager for abonnementet på bladet «tidsskrift 2». Det fremgikk av brevet at det var takket ja til abonnementet gjennom en kupongannonse. Kravet var oppgitt til kr 482,40, inkludert purregebyr kr 63, tillagt kravet 09.10.14.

Forordningshaver sendte 31.10.14 nye purringer, ett for hvert abonnement. I varslene het det blant annet ”Hvis du betaler det utestående beløpet på 545,70/545,40 kr, senest 14/11/14 vil det ikke tilkomme ekstra kostnader, og du er velkommen tilbake som abonnent på et senere tidspunkt, hvis du ønsker det. Ved manglende betaling blir vi på et tidspunkt nødt til å sende kravet til inkasso. Da kan det dessverre bli betydelig dyrere for deg. Det innebærer en ytterligere kostnad på minst 310,00 kr mer enn det du allerede skylder.” Av spesifikasjonen på baksiden av girobrevene fremkom det at det var lagt til nok et purregebyr. I tillegg het det ”Hvis du ikke overholder denne betalingsfristen- eller inngår avtale med oss- kommer det et nytt påminnesgebyr på kr 63,-. Da skylder du oss 545,70/545,40 + kr 63 i enda et påminnesgebyr.”

Da heller ikke dette førte til noen betalinger, sendte fordringshaver 21.11.14 selv likelydende inkassovarsler for de to abonnementene. I varslene ble klager oppfordret til å benytte denne siste muligheten til å unngå inkasso. Av kravspesifikasjonene fremgikk det at det var beregnet to ganger 63 i purregebyr. I tillegg het det ”Hvis du ikke overholder denne betalingsfristen, blir vårt tilgodehavende uten ytterligere varsel overgitt til inkasso. Det betyr at din gjeld til oss kan øke betydelig, da det ved overgivelsen pålegges et ytterligere beløp på minst kr 315,-.”

Innklagede sendte 16.12.14 felles betalingsoppfordring for de to abonnementene. I tillegg til hovedkravene, kr 419,40 og 419,70 var renter tillagt kravet med kr 19,55 og salær med kr 320.

Betalingsvarsel ble 07.01.15 sendt klager. Kravet utgjorde nå kr 1 183,41. I tillegg ble det gjort oppmerksom på at det kunne påløpe ytterligere omkostninger ved rettslig pågang.

I ”Varsel om direkte tvangsinn drivelse etter tvangsfullbyrdsloven § 7-2f og 4-18,19”, datert 30.01.15, ble klager avkrevd kr 1 509,63. Klager ble varslet om at ”... kravet vil bli vurdert oversendt namsmannen/politietaten for direkte tvangsinn drivelse etter ny lov TVFL § 7-2f. For å unngå trekk i lønn/trygd, utlegg i bil, eiendom eller annet av verdi, bes De betale nedenstående krav innen forfall eller ta kontakt med saksbehandler snarest og senest innen 14 dager.”

Klager henvendte seg 06.02.15 pr e-post til Inkassoklagenemnda. Klager mente teksten i innklagedes brev «Varsel om direkte tvangsinn drivelse» måtte anses å være særlig egnet til å skape frykt for alvorlig inngripen i den personlige økonomi, uten at det forelå juridisk grunnlag for anvendelse av lovparagrafen det ble vist til, tvangsfullbyrdsloven § 7-2f.

Inkassoklagenemnda oversendte klagen til innklagede. I sitt tilsva r redegjorde innklagede for grunnlagene for kravene. Saken er etter det opplyste berostilt, men det avvises at påklaget brev utsetter klager for urimelig påtrykk.

3. Partene anfører.

Klager anfører at dersom det skal brukes tekst som i innklagedes «Varsel om direkte tvangsinn drivelse..», må det være et avklart faktum at den påståtte skyldner har inngitt skriftstykke slik loven krever. Det er ikke tilfelle i denne saken.

Klager tar avstand fra slik inkassovirksomhet og presiserer at kraver er ureelt, bestridt – og følgelig må søkes inndrevet gjennom de rette instanser – dersom innkrever ønsker å iverksette et slikt fåfengt arbeid.

Innklagede anfører at abonnementet på «tidsskrift 1» ble bestilt via nettet 19.02.14. Det er kun betalt for velkomstilbudet. Abonnementet er sagt opp via e-post 03.09.14. Kontakten fordringshaver har hatt med klager fremgår av e-post. De har redegjort for hva som er sendt ut og hvilke betingelser som gjelder.

Abonnementet vedrørende «tidsskrift 2» er bestilt via et tilbud som fulgte med «tidsskrift 1»-bladet. Det er kun betalt for velkomstilbudet. Utsendelse senere er stoppet på grunn av manglende betaling.

Forut for inkassovarsler er det sendt purringer, tre for hvert abonnement. Det er ikke registrert henvendelser fra klager før man mottok kopi av e-post av 06.02.15 til Inkassoklagenemnda. Saken har etter dette stått i bero. Da innklagede ikke har hatt indikasjoner på noen tvist om kravet, bestrides det at det påklagede brev utsetter klager for et urimelig påtrykk.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 22. juni 2015. Vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre og fjerde ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom kravet ikke er korrekt varslet, det ikke er

opprådt i samsvar med god inkassoskikk, eller der skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk, med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere.

Klager har anført at han sa opp abonnementet umiddelbart etter at han bestilte velkomstilbudet. Fordringshaver oppgir at de ikke mottok noen oppsigelse før 03.09.14 og at de har anmodet klager om å dokumentere underlaget for tidligere oppsigelse. Fordringshaver skal ikke ha mottatt dokumentasjon på tidligere oppsigelse.

Ved vurderingen av om det er fremsatt en innsigelse klager hadde god grunn til å få vurdert før inkasso ble satt i verk, skal det ifølge uttalelser i forarbeidene til inkassoloven (NOU 1983 nr 8 side 98 første spalte), ikke settes for store krav til innsigelsens vekt. Relevante momenter ved denne vurderingen er ”hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare, hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen og hvor stor mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller sørge for at det ble avklart.”

Klager er anmodet om å fremlegge underlag for tidligere oppsigelse, men har heller ikke overfor Inkassoklagenemnda fremlagt noe som sannsynliggjør at oppsigelse ble fremsatt tidligere enn det fordringshaver har lagt til grunn. Nemnda har i sin praksis lagt til grunn de alminnelige bevisbyrderegler som tilsier at den som fremsetter en påstand, har bevisbyrden for å sannsynliggjøre denne.

Nemnda er dessuten av den oppfatning av at innsigelsen uansett burde vært fremsatt tidligere. Klager erkjenner å ha mottatt bladene, og burde da ha reagert på at forsendelsen fortsatte også etter hans oppsigelse.

Klager har ikke sannsynliggjort at oppsigelse fant sted etter mottak av velkomstpakken og innsigelsen om tidlig oppsigelse er uansett fremsatt for sent. Det er derfor etter nemndas syn ikke grunnlag for å fritta ham for inkassokostnader på dette grunnlag.

Nemnda har videre, av eget tiltak, vurdert fordringshavers varsler opp mot gjeldende regelverk. Av inkassoforskriften § 1-3, jf § 1-2 fremgår det at det i tilknytning til samme pengekrav bare kan kreves gebyrmessig erstatning enten for to purringer og en etterfølgende betalingsoppfordring eller for en purring, et etterfølgende inkassovarsel og en etterfølgende betalingsoppfordring som fordringshaver sender selv. Det fremgår videre at erstatning for to purringer og et etterfølgende inkassovarsel likevel bare kan kreves dersom skyldneren har oversett en betalingsfrist på minst 14 dager fastsatt i den første purringen.

I nærværende sak har fordringshaver krevd kr 63 i purregebyr for purringene sendt henholdsvis 21.08.14 og 31.10.14 vedrørende «tidsskrift 1» og for purringene sendt 09.10.14 og 31.10.14 for «tidsskrift 2». I tillegg er det i begge purringene 31.10.14 varslet om at nye kr 63 vil påløpe i enda et påminnelgesgebyr dersom kravene ikke betales innen den oppgitte betalingsfristen. I inkassovarslene er det lagt til to purregebyr a kr 63. I tillegg er det opplyst at det, etter overgivelse til inkasso, vil påløpe ”et ytterligere beløp på minst kr 315.”

Klager har anført at innklagede ikke har rettslig grunnlag for å anvende lovparagrafen tvfl § 7-2f og at teksten i «Varsel om direkte tvangsinndrivelse etter tvangfullbyrdelsesloven § 7-2f og 4-18», antas å være særlig egnet til å skape frykt for alvorlig inngripen i den personlige økonomi. Klager viser til at det må være et avklart faktum at den påståtte skyldner har inngitt skriftstykke slik loven krever.

Tvangsfullbyrdelsesloven § 7-2 bokstav f gir fordringshaver rett til å inndrive uimotsagte krav med faktura som tvangsgrunnlag. Klager, som her har fastholdt innsigelsen om at abonnementet var oppsagt straks etter mottak av velkomstpakken, utsettes etter nemndas syn for et urimelig påtrykk når innklagede sender brev med informasjon om at saken vurderes oversendt til namsmannen/politietaten for direkte tvangsinndrivelse. Nemnda viser spesielt til henvisningen om at saken oversendes politietaten, og at det av varslet fremstår som en sikker følge av manglende betaling vil føre til at klager blir utsatt for trekk i lønn/trygd, utlegg i bil, eiendom eller annet av verdi. Det er først dersom fordringshaver får medhold i sitt krav, at skyldner vil bli utsatt for de beføyelsene innklagede varsler om.

Ved at det er varslet om høyere purreomkostninger og høyere inkassosalær enn det er hjemmel for og ved å sende varsel om tvangsinndrivelse er klager utsatt for et urimelig påtrykk, i strid med god inkassoskikk. Han plikter da ikke å betale inkassoomkostningene, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd, jf. § 8 annet ledd.

Klagen har etter dette ført frem, og klager plikter ikke å erstatte fordringshavers inkassoomkostninger.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og plikter ikke å betale de utenrettslige inkassoomkostningene.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda